

TALE, HOLDT TIL KVINDEFESTIVALEN I FÆLLEDPARKEN, AUGUST 1974 .

Vi taler for den lesbiske bevægelse. Vi er kvinder, der elsker andre kvinder, og ikke accepterer mandssamfundets grænser for kærlighed mellem kvinder - vi elsker også hinanden fysisk, vi går i seng med hinanden, vi omgås hinanden og vi bor oven i købet tit sammen som rette søgtefolk at være.

Hvis I spør, hvordan vi er kommet på den idé i et samfund, hvor vi intet får at vide om at der findes kærlighed og seksuelle følelser og handlinger mellem mennesker af samme køn, hvordan vi dog fik den idé til trods for den massive heteroseksuelle indoktrinering, som vi alle er udsat for hver time af døgnet hele livet igennem, så må vi svare, at de fleste af os simpelthen ikke kunne lade være med at føle på den måde. Vi har altid syntes bedre om kvinder end om mænd, vi har opfattet kvinder som venligere, mere omgængelige, mere i stand til at give og tage imod følelser, end vi har opfattet mænd som. Hvordan vi er kommet på den idé? Ja, det har psykiatere bedrevet megen forskning i og skrevet lange udredninger om, men hidtil har det ikke været dem muligt at løse lesbianismens gåde: hvordan det er muligt, at en kvinde drister sig til at elske en anden eller måske oven i købet flere kvinder, når hun jo hele livet er blevet bombarderet med, at hun skulle forholde sig passivt og sidde pænt og vente, til en eller anden mand kom og fandt hende. Vi lever i så stærke tabuer og med så store løgne og fortællinger, at det fandme har været muligt at få os til at føle os som forbrydere over at vi forelskede os i mennesker af samme køn som vort eget, ikke bare som et "overgangsfænomen", som en slags træning i puberteten til det egentlige, men at vi blev ved med at gøre det, gang på gang på gang på gang, og at vi ikke syntes at mænd var tiltrækkende, ikke på den måde.

Andre af os har gjort vores bedste for at leve op til mændenes billede af en rigtig kvinde. Vi har virkelig gjort vores bedste for at elske dem og omgås dem på den måde, vi har fået at vide, at vi skal.

For nogle af os har det været svært, og vi har hele tiden måttet kæmpe med os selv for at overbevise os selv om, at sådan var det nu engang, og det kunne ikke blive bedre, - men man kan jo heller ikke forvente alt, og charmen ved det hele ligger måske netop deri, at kvinder og mænd fundamentalt ikke forstår hinanden - og det er netop disse forskelle og misforståelser, der gør det så charmerende og spændende. - Først gennem lange kampe og stor opofrelse fra KVINDENS side når du til målet.

Men alligevel har vi tit haft brug for at styrke os ved hele mandssamfundets hetero-propaganda til at forsikre os om, at der ikke var noget galt ved det hele. For vi havde jo nok en fornemmelse, som var vanskelig at udtrykke, men som alligevel blev ved med at komme igen, en fornemmelse af, at der fandme VAR noget galt ved at vi altid skulle ofre os, skulle forstå, selv skulle misforstås, skulle være ulykkelige.

Andre af os har haft ganske let ved at acceptere de snævre grænser. Vi har simpelthen ikke troet, det kunne være anderledes og har aldrig vidst, at det faktisk VAR anderledes for nogen. Og da vi i en sen alder fik at vide, at der fandtes lesbiske kvinder, blev de fremstillet for os som nogle ulykkelige stakler, som psykiatriske tilfælde, der ikke kunne gøre for, at de var unormale, og som levede et forfærdelig ulykkeligt liv, fordi de ikke var i stand til at beherske deres altoverskyggende, altfortærende seksuelle tilbøjeligheder, som de godt vidste, var forkerte. Det havde simpelthen ikke noget med os selv at gøre: de lesbiske var nogen, der kun optrådte i sexualoplysningsbøgerne under kapitlet om afvigelser. Vi havde i hvert fald aldrig set nogen.

Vi vidste ikke, at hende, vi købte mælk hos hver dag, var lesbisk, og at vores sidekammerat fra skolen var lesbisk og nabokonen, der nogle gange gik fra manden, og vores tanter, der aldrig havde giftet sig, og den sygeplejerske, der havde passet os på hospitalet, og den ene lærerinde på skolen, og vores bedste veninde gennem mange år, og den kendte skuespillerinde, der optrådte i Se og Hør med sin lykkelige ægtemand, og to af vores kolleger og vores lillesøster og måske også vore mødre.

De ser bare ud som alle andre og siger ikke noget om det, fordi de tror, de er de eneste i verden, bortset altså fra dem i kapitlet om afvigelser.

De lesbiske mødre tør ikke sige det af hensyn til deres børn.

De lesbiske børn tør ikke sige det af hensyn til deres mødre.

Idag vil vi gerne benytte lejligheden til at dementere, at vi er nogle ulykkelige stakler.

Vi er ikke ulykkelige - vi er rasende.

Vi bliver beskyldt for, at ved at lave en lesbisk bevægelse er vi kun med til atter at definere kvinder seksuelt.

Netop nu kører der en retssag i Itzehoe i Tyskland angående et lejemord.

Den danske presse har været og er nærmest perverst interesseret - hvorfor?

Ikke på grund af motivet, men på grund af at de to implicerede kvinder er lesbiske.

Pressen behandler sagen udfra kvindernes interessante sexualliv.

Disse to kvinder defineres udelukkende seksuelt. Vi kalder den måde, de blir behandlet på, for sexistisk.

Den sexistiske opfattelse af mennesker vil vi kæmpe imod.

Derfor er der brug for en lesbisk bevægelse.

Vi er lesbiske.

Vi er kvinder.

Vi er derfor dobbelt undertrykte.

Lesbiske kvinder er overalt - også i rødstrømpebevægelsen.

Først for ca. et år siden begyndte lesbiske kvinder i rødstrømpebevægelsen at danne grupper for at tale sammen om deres undertrykkelse. I juni blev vi enige om at lave vores egen bevægelse. Dette skyldes mange ting, bl.a.

- vi måtte finde frem til vores egen politik
- vi ønskede at være en bevægelse, som henvender sig til andre lesbiske
- vi måtte erkende, at det var et spørgsmål om tid og kræfter, hvor vi ville lægge vores arbejdskraft.

Vi vil manifestere os som en aktiv lesbisk bevægelse, som bekæmper det undertrykkende heteroseksuelle mandssamfund.

Vi elsker kvinder - er ligegyldige overfor mænd - men hader mandssamfundet.

Vi hader det samfund, som bl.a. gennem lovgivningen bestemmer, hvornår vi må være seksuelle: heteroseksuel som 15-årig, men homoseksuel som 18-årig.

- ejendomsforhold og arvelove, som favoriserer ægteviede mænd og kvinder
- samfundets psykologi, som vil forklare vore følelser,
- og psykiatrien, som vil helbrede os for dem,
- pressen, som udnytter os og tjener på os som godt stof,
- den liberale ideologi, som splitter os i tosamhed og konkurrerende små forbrugerenheder, der skal aftage den kapitalistiske overflodsproduktion;
- Et samfund, der har institutionaliseret heteroseksualiteten,
- hvor mand-kvinde-forholdet er så normalt og selvfølgeligt, at vi brækker os.

Vi ser, hvordan kvinder og mænd stilles overfor hinanden som modsætninger, der låser alle relationer mellem mennesker fast i båse og konventioner.

Som lesbiske render vi også rundt med disse normer om samlivsformer, som er overleverede fra og tjener et kapitalistisk mandssamfund.

Men som lesbiske kvinder sammen har vi mulighed for langsomt at skabe nye samlivsformer, fordi der ikke eksisterer normer for hvordan kvinder skal leve og fungere sammen.

Det vil vi udnytte gennem den lesbiske bevægelse.

Kvinder, lad os nedbryde det kapitalistiske mandssamfund med alt dets hetero-propaganda, med forbrug, fremmedgørelse, konkurrence og veltilrettelagte økonomiske kriser.

Kvinder

lad os elske os

lad os leve sammen i lejligheder, i kollektiver, overalt

lad os arbejde sammen

lad os lave kvindepolitik
lad os fortsætte kvindernes kulturkamp
lad os handle for kvinder med kvinder.

Talen blev holdt af to kvinder, som stod sammen på tribunen. Den første talte til : Vi er ikke ulykkelige, vi er rasende, og den anden fortsatte: Vi blir beskyldt for... det var altså een tale, holdt af to kvinder. Før talen spillede og sang trioen "the Flying Lesbians" "Vi ville være millioner, hvis vi elsked frit", og efter talen sang de "Jeg er lesbisk, hvad med dig?" Det lesbiske rollespil blev spillet i debatteltet, og der var opstillet en planche, der viste dobbeltmoralen og lidderligheden i pressens behandling af hekseprocessen i Itzehoe. Bladet Kvinder-Kvinder blev solgt.